

V krbu vzplanul oheň a zaplavil okolí hřejivým žářem.

„Musíme si pospíšit,“ řekla Cleo. „Máme v patách slečnu Crowleyovou.“

„V téhle knihovně jsou snad tisíce knih,“ podotkl Evan. „Jak poznáme, kterou si vybrat?“

„To máš jedno,“ odpověděla Cleo. Vytáhla jednu knihu z police. Jmenovala se *O skákavém štěňáti*. Na obálce bylo zobrazeno hnědé štěňátko sedící v misce s vodou. „Pojďme sem. Na skákavých pejscích není nic děsivého ani nebezpečného.“

„Skákavá štěňátka všechno počurají.“

„To je nic v porovnání s tím, jak nám v *Případu záhady měsíčního kamene* málem spadl na hlavu lustr.“

„To je fakt,“ uznal Evan.

Cleo zahýbala klíčkem v malé klíčové dírce. „Nesedí tam.“

Evan zaslechl kovové řinčení. Pojízdný žebřík s mosaznými příčlemi se posunul a zastavil se před nimi.

„Asi máme vylézt nahoru,“ pochopil Evan.

Cleo se chytila první příčle a začala šplhat. Evan ji následoval. Když dospěli na vrchol žebříku, uslyšeli zezdola pronikavý zvuk podpatků na kamenné podlaze.

„Okamžitě slezte dolů!“ zahulákala slečna Crowleyová.

„Dělej!“ Cleo se rozběhla po lávce, která obíhala kolem několika knižních regálů.

Evan se vydal za ní. „Kam to jdeme?“ zeptal se.

„Pryč od slečny Crowleyové!“

Dorazili na konec lávky. Evanovi se zatočila hlava. Pod sebou měli devět metrů, a on nesnášel výšky. Cleo popadla lano přivázané k zábradlí. Mizelo kdesi nahoře ve tmě. Strčila ho Evanovi do rukou.